

Sagen en Prøvelse i Udvalg, og jeg vil derfor indskrænke mig til, hvad jeg nu har udtalt.

Krieger: Jeg er tilbøielig til at antage, at, dersom der overhovedet skal vedtages nogen Lov om det Forhold, som er behandlet i nærværende Lovforslag, saa vil det ikke gaae an blot at indskrænke de nye Bestemmelser til en Begrændsning af Tidsrummet, for hvilket Bortforpagtningen lovligt kan indgaaes, men det vil ogsaa være nødvendigt at have Bestemmelser, som vedrøre selve Bortforpagtningens Billaar. Jeg kunde være enig med den ærede sidste Taler, dersom der var Tale om fri Forpagtning overhovedet, men da der her er Tale om den Art af særegne Forpagtninger, som skulle sættes i Klasse eller træde istedetfor det egentlige Fæsteforhold, saa bliver Sagen aabenbart noget Andet, saa kan man ikke blot holde sig til almindelige Betragtninger, der tale til Fordeel for fuld Contractsfrihed. Det er imidlertid ikke min Hensigt i dette Diebliff at komme nærmere ind derpaa, jeg nævner det kun af den Grund, at, dersom det var en given Sag, at Bestemmelserne i § 2 reent skulde falde bort, saa vilde hele den Sag, hvorom jeg nu kommer til at tale, ligeledes være forsvunden, saa kunde § 1 alene blive tilbage, og saa opstod slet ikke den Banffelighed, om hvilken jeg skal yttre mig, og som den ærede Landssthingsmand i den sidste Deel af sit Foredrag rørte ved. Det er altsaa netop, fordi den hele Argumentation, jeg nu kommer til, er knyttet til, at man anseer det for rigtigt at have Bestemmelser af den Art, som § 2 indeholder, at jeg troede, jeg dog maatte forudskikke den Bemærkning, at jeg er tilbøielig til at troe, at det ikke gaaer an at gaae ud fra Contractsfrihedsprincipet, naar man overhovedet vil give en Lov om et særegent Undtagelsesforhold. Det er ganske rigtigt, som den ærede Landssthingsmand antydede, at der sidste Gang blev gjort opmærksom paa, at, naar man vilde give den Art begrændsende, indskrænkende Love, saa maatte man gjøre sig det fuldkommen klart, hvad Følgen af Overtrædelsen kunde blive, det kunde ikke nytte blot at opstille Sætninger, naar man ikke paa samme Tid gjorde

sig selv Rede for og som Følge deraf ogsaa i Loven nedlagde klart og tydeligt Udtrykket for den Tanke, som man egentlig vilde gennemføre. Nu paafføner jeg altsaa, at den høitagtede Indenrigsminister har ladet sig det være magtpaaliggende at imødekomme denne Betragtning, men jeg maa ligesom den ærede Landssthingsmand, der nu satte sig, udtale den Formening, at de Bestemmelser, som ere komne ind i § 3, ikke ere fyldestgjørende. Jeg frygter for, at man derved er kommen til at sige noget ganske Andet end det, man i Virkelighed vilde sige, ialfald er der sagt noget Andet end det, jeg troer bør siges. § 2 indeholder forskjellige Bestemmelser og ender med den Sætning: „Forpagtningssafgiften maa ikke forudbetales eller betinges forudbetalt for længere Tid end 1 Aar“, og saa hedder det i § 3: „Tilfidsættelse af de i denne Lov indeholdte Bestemmelser medføre, at den paagældende Gaard ikke ansees som lovligt bortforpagtet“. Sagen er altsaa den, mine Herrer, at, ikke blot dersom der var indgaaet en Forpagtningsscontract paa kortere Tid end 50 Aar, men ogsaa dersom der var indgaaet en Forpagtningsscontract, hvis Indhold i en hvilken som helst anden Retning stred mod Bestemmelserne i § 2, saa skulde Tilfidsættelsen af denne Lovbestemmelse medføre, at en Gaard, der var Gjenstand for en saadan Contract, ikke ansaaes som lovlig bortforpagtet. Hvad ligger der med ligesamtidig Nødvendighed i disse Ord? Der ligger dert, at den hele Contract maa være forsvunden. Naar hele Forpagtningen siges ikke at være lovlig, saa kan det synes mig, ikke opstaaes anderledes, end at den saa er en Nullitet; saa er der ikke opstaaet noget gyldigt Retsforhold mellem Parterne. Forpagteren har altsaa ingen Ret, og, har han imod § 2 forudbetalt Afgiften for længere Tid end 1 Aar, kan han ikke søge den Sum tilbage. Følgen vil altsaa deraf ligesamtidig blive, at Bortforpagteren sidder med denne Sum, den Anden har mistet sine Penge og har ingen Gaard i Forpagtning; kun bliver Vedkommende, som har bortforpagtet Gaarden, at mulctere efter Lovens § 4 som den, der har overtraadt den almindelige Fæstelovgivning.